

การลอบสังหารวอลเตอร์ กิเนสส์ บารอนมอยน์คนที่ 1: จุดเปลี่ยนในความขัดแย้งปาเลสไตน์

วันที่ 6 พฤศจิกายน 1944 ถนนในกรุงโคโรกลายเป็นเวทีของการกระทำรุนแรงทางการเมืองที่ช็อกโลก ซึ่งสะท้อนท้องฟ้าที่มืดมนของสงครามกลางเมืองและโศกฏาณนั้น วอลเตอร์ เอ็ดเวิร์ด กิเนสส์ บารอนมอยน์คนที่ 1 รัฐมนตรีประจำการของอังกฤษในตะวันออกกลาง ถูกสังหารโดยสมาชิกสองคนของกลุ่มติดอาวุธชาวยิว เลฮี (รู้จักกันในชื่อ “แก๊งสเตอร์”) การกระทำที่กล้าหาญนี้ไม่เพียงแต่พรากชีวิตนักการเมืองอังกฤษผู้ทรงอิทธิพลเท่านั้น แต่ยังขัดขวางเส้นทางที่อาจนำไปสู่การก่อตั้งรัฐยิว และทำให้ความขัดแย้งที่ตึงเครียดอยู่แล้วในปาเลสไตน์รุนแรงยิ่งขึ้น การลอบสังหารลอร์ดมอยน์ยังคงเป็นช่วงเวลาสำคัญในประวัติศาสตร์นโยบายอาณานิคมของอังกฤษ ลัทธิหัวรุนแรงไซออนิสต์ และการต่อสู้เพื่อครอบครองปาเลสไตน์

บุคคล: วอลเตอร์ กิเนสส์ บารอนมอยน์คนที่ 1

วอลเตอร์ เอ็ดเวิร์ด กิเนสส์ บารอนมอยน์คนที่ 1 (1880–1944) เป็นนักการเมือง นักธุรกิจ ทหาร และสมาชิกของตระกูลโรเบิร์ตกิเนสส์เชื้อสายอังกฤษ-ไอร์แลนด์ที่มีชื่อเสียง เกิดเมื่อวันที่ 29 มีนาคม 1880 ในดับลิน ไอร์แลนด์ เป็นบุตรชายคนที่สามของเอ็ดเวิร์ด กิเนสส์ เอิร์ลแห่งโอเวห์คนที่ 1 ทายาทของราชวงศ์กิเนสส์ที่ร่ำรวยและมีอิทธิพล ได้รับการศึกษาที่วิทยาลัยอีตัน ซึ่งโดดเด่นในบทบาทผู้นำ เป็นประธานสมาคม “ปี๊ป” อันทรงเกียรติและกำปั้นเรื่อ ในปี 1903 แต่งงานกับเลดีเอเวลิน ฮิลดา สจวร์ต เอิร์สกิน บุตรีของเอิร์ลแห่งบูแคนคนที่ 14 คู่สมรสมีบุตรสามคน รวมถึงไบรอัน กิเนสส์ บารอนมอยน์คนที่ 2 ผู้สืบทอดตำแหน่ง ซึ่งต่อมากลายเป็นกวีและนักประพันธ์

การเติบโตในสภาพแวดล้อมที่ได้รับสิทธิพิเศษของมอยน์ไม่ได้ลดทอนความรู้สึกหน้าที่ของเขา คนร่วมสมัยบรรยายเขาว่าเป็นคนฉลาด รอบคอบ และทุ่มเทเพื่อสาธารณประโยชน์ เขาอุทิศชีวิตให้กับการรับใช้ทางทหารและการเมือง ความมั่งคั่งมหาศาลของครอบครัว — ประมาณการไว้ที่สามล้านปอนด์ — มอบอิทธิพลและความเป็นอิสระให้เขา ซึ่งเขาใช้เพื่อขับเคลื่อนผลประโยชน์แบบปฏิรูปในด้านการเกษตร ที่อยู่อาศัย และนโยบายอาณานิคม

การรับราชการทหาร

อาชีพทหารของกิเนสส์เริ่มต้นในสงครามบัวร์ครั้งที่สอง (1899–1902) เมื่อเขาเป็นอาสาสมัครในหน่วยอิมพีเรียล เยโอแมนรี ได้รับบาดเจ็บในสนามรบและได้รับเหรียญแอฟริกาใต้ของสมเด็จพระราชินี ในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เขารบในอียิปต์ กาลิลีโปลี และฝรั่งเศส เลื่อนยศเป็นพันโท ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ Distinguished Service Order (DSO พร้อมแถบ) สองครั้งสำหรับความกล้าหาญ และสร้างความผูกพันตลอดชีวิตกับตะวันออกกลาง โดอารีสงครามของเขา ซึ่งตีพิมพ์ในปี 1987 เผยให้เห็นทหารที่ช่างคิด มีความรู้สึกมนุษยธรรมและประวัติศาสตร์ที่เฉียบคม — ชายที่มองจักรวรรดิทั้งเป็นหน้าที่และภาระ

อาชีพทางการเมือง

หลังจากกลับจากแนวหน้า กิเนสส์เข้าสู่ชีวิตสาธารณะในฐานะนักการเมืองอนุรักษ์นิยม นั้งในสภาเขตลอนดอน (1907–1910) และเป็นสมาชิกรัฐสภาจากเบอร์ เซนต์ เอ็ดมันด์ส ตั้งแต่ปี 1907 ถึง 1931 ในอาชีพที่ยาวนาน เกือบสามทศวรรษ เขาดำรงตำแหน่งสำคัญหลายตำแหน่ง: รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสงคราม (1922–1923) เลขาธิการการเงินกระทรวงการคลัง (1923–1925) และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและประมง (1925–1929) ซึ่งส่งเสริมการปลูกหัวบีตน้ำตาลและการปรับปรุงชนบทให้ทันสมัย

ในปี 1932 ได้รับการสถาปนาเป็นบารอนมอยน์ และยังคงรับใช้ในสภาขุนนาง มีส่วนร่วมในการสืบสวนสาธารณะครั้งใหญ่ รวมถึงคณะกรรมการปี 1933 เกี่ยวกับการกำจัดสลัม คณะกรรมการหลวงมหาวิทยาลัยเดอแรมปี 1934 และคณะกรรมการหลวงอินดีสตะวันตกปี 1938 ในสงครามโลกครั้งที่สอง มอยน์กลับเข้ารัฐบาลอีกครั้งในฐานะเลขาธิการรัฐสภาข้อร่วมกระทรวงเกษตร (1940–1941) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอาณานิคมและผู้นำสภาขุนนาง (1941–1942) และในที่สุดเป็นรัฐมนตรีประจำการในตะวันออกกลาง (1942–1944) ในตำแหน่งนี้เขาดูแลกลยุทธ์อังกฤษในดินแดนตั้งแต่ลิเบียถึงอิหร่าน และเป็นตัวแทนหลักของวินสตัน เชอร์ชิลล์ในภูมิภาค

ธุรกิจและความสนใจอื่นๆ

ในฐานะกรรมการโรงเบียร์กิเนสส์ มอยน์มีบทบาทในการขยายธุรกิจครอบครัวทั่วโลก ร่วมก่อตั้งบริติช แปซิฟิก หรือเพอร์ติส ในแวนคูเวอร์ และสร้างสะพานโลออนส์เกต ซึ่งเปิดในปี 1939 ในฐานะผู้ใจบุญ เขายังช่วยสนับสนุนกองทุนที่อยู่อาศัยในลอนดอนและดับลินเพื่อปรับปรุงสภาพของครอบครัวแรงงาน

ความอยากรู้อยากเห็นและจิตวิญญาณแห่งการผจญภัยของมอยน์พาเขาไปไกลกว่าการเมืองและธุรกิจ เจ้าของเรือยอชต์และนักสำรวจที่กระตือรือร้น เขาเป็นเจ้าของเรือยอชต์ที่ดัดแปลงหลายลำ — อาร์ฟา รุซซัลกา และโรซา อูรา — และเดินทางสำรวจที่มหาสมุทรแปซิฟิกและอินเดีย ในปี 1935 เขานำมังกรโคโมโดตัวแรกที่ยังมีชีวิตมาถึงบริเตน และคอลเลกชันสัตว์วิทยาและชาติพันธุ์วิทยาของเขาถูกบริจาคให้พิพิธภัณฑ์ในภายหลัง เขาเขียน **Walkabout: A Journey between the Pacific and Indian Oceans** (1936) และ **Atlantic Circle** (1938) หนังสือที่เปิดเผยความสนใจของเขาในมานุษยวิทยาและความเข้าใจข้ามวัฒนธรรม

บริบททางประวัติศาสตร์: ตะวันออกกลางและวิกฤตปาเลสไตน์

การลอบสังหารวอลเตอร์ กิเนสส์ บารอนมอยน์คนที่ 1 เกิดขึ้นท่ามกลางความตึงเครียดที่เพิ่มขึ้นในอาณัติปาเลสไตน์ของอังกฤษในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ในฐานะรัฐมนตรีประจำการในตะวันออกกลางตั้งแต่ปี 1942 มอยน์รับผิดชอบการกำกับดูแลกลยุทธ์สงครามในภูมิภาคที่สำคัญสำหรับจักรวรรดิอังกฤษและการจัดหาน้ำมัน ซึ่งรวมถึงการบังคับใช้สมุดปกขาวปี 1939 ที่จำกัดการอพยพชาวยิวเข้าปาเลสไตน์อย่างเข้มงวด — จำกัดไว้ที่ 1,500 คนต่อเดือน

การวางแผนและผู้กระทำ

แนวคิดในการสังหารรัฐมนตรีประจำการของอังกฤษมาจากผู้ก่อตั้งเลอี อับราฮัม “ยาฮิร” สเติร์น ซึ่งมองว่าเป็นการโจมตีเชิงสัญลักษณ์ต่อระบบจักรวรรดิอังกฤษ หลังการเสียชีวิตของสเติร์นในปี 1942 แผนถูกฟื้นฟูภายใต้ผู้นำเลอีคนใหม่ รวมถึงยิตซัค ซามิร — นายกรัฐมนตรีอิสราเอลในอนาคต ชาวยิวปาเลสไตน์หนุ่มสองคน เอลียาฮู ฮาคิม (19 ปี) และเอลียาฮู เบต-ซูรี (22 ปี) ถูกเลือกให้ปฏิบัติการ พวกเขาถูกเลือกไม่เพียงเพราะความมุ่งมั่น แต่ยังเพราะความสามารถในการดึงดูดความสนใจระหว่างประเทศต่อประเด็นชาวยิวด้วยการโจมตีนอกปาเลสไตน์ — ปฏิบัติการเลอีครั้งแรกในต่างประเทศ เลอีตั้งใจเล็งเป้าไปที่มอยน์ในฐานะขุนนางอังกฤษเชื้อสายไอร์แลนด์ชั้นสูง ซึ่งการตายของเขาจะสะท้อนกองทัพจักรวรรดิ ในการวางแผน กลุ่มเน้นย้ำถึงศักยภาพของ

การลอบสังหารในการทำให้ความทุกข์ทรมานของชาวยิวเป็นละคร ทำกายอำนาจอังกฤษ และแสดงภาพการต่อสู้
โซออนิสต์ว่าเป็นส่วนหนึ่งของแคมเปญต่อต้านอาณานิคมระดับโลก

การลอบสังหาร: การโจมตีที่วางแผนอย่างรอบคอบ

ช่วงบ่ายต้นวันที่ 6 พฤศจิกายน 1944 ฮาคิมและเบต-ซูร์รอใกล้ที่พักของมอยน์บนเกาะเคชีราในโคโร ประมาณ 13:10 น. รถของมอยน์มาถึง ขับโดยจำสับเอกอาร์เธอร์ ฟูลเลอร์ พร้อมเลขานุการโดโรธี ออสมอนด์ และนายทหารช่วยแอนดรูว์ ฮิวจ์ส-ออนสโลว์ ผู้ลอบสังหารเข้าใกล้ด้วยจักรยาน เบต-ซูร์รอฟูลเลอร์ที่หน้าอก ข่าเขาทันที ฮาคิมเปิดประตูรถและยิงสามนัดใส่มอยน์: นัดหนึ่งเข้าคอเหนือกระดูกไหปลาร้า นัดหนึ่งเข้าท้อง — เจาะลำไส้ใหญ่ และติดอยู่ใกล้กระดูกสันหลัง — และนัดที่สามกลกนิ้วและหน้าอก มอยน์ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลทหารอังกฤษ อย่างเร่งด่วนแต่เสียชีวิตในวันเดียวกันด้วยวัย 64 ปี ผู้กระทำลอบหนีแต่ถูกตำรวจอียิปต์ไล่ตาม หลังการยิงตอบโต้สั้น ๆ พวกเขาถูกจับและเกือบถูกรุมประหัตถ์โดยผู้สัญจรที่โกรธแค้นก่อนถูกจับกุม การวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์เชื่อมโยงอาวุธของพวกเขากับปฏิบัติการเล่ห์ก่อนหน้ากับเจ้าหน้าที่อังกฤษ

ผลกระทบทันที

การลอบสังหารทำให้โลกตกตะลึงและขึ้นพาดหัวข่าว เมื่อเจ้าหน้าที่อังกฤษเกรงกลัวความไม่สงบ จึงหลีกเลี่ยงการตอบโต้อย่างกว้างขวางต่อชุมชนชาวยิว แต่เสริมความปลอดภัยทั่วตะวันออกกลาง ในอียิปต์ ชัดกับโฆษณาชวนเชื่อของเลอี ไม่มีการประท้วงสนับสนุนเลอีทันที แม้ว่าปีต่อมาในเดือนพฤศจิกายน 1945 จะเกิดจลาจลต่อต้านชาวยิวในโคโรและอเล็กซานเดรีย ส่งผลให้ผู้เสียชีวิตหลายรายและความเสียหายทางทรัพย์สินอย่างมาก หน่วยข่าวกรองอังกฤษเตือนถึงการโจมตีเลียนแบบที่เป็นไปได้ — ความกลัวที่เป็นจริงเมื่อนายกรัฐมนตรีอียิปต์อาห์มัด มาเฮร ถูกสังหารในเดือนกุมภาพันธ์ 1945 ในหมู่ผู้ได้รับอิทธิพลจากเหตุการณ์นี้มีนายทหารอียิปต์หนุ่มชื่อกาเมล अबเดล นัสเซอร์ ซึ่งรายงานว่าชื่นชมความกล้าหาญและความมุ่งมั่นต่อต้านอาณานิคมของผู้ลอบสังหาร

การพิจารณาดีและการประหารชีวิต

ฮาคิมและเบต-ซูร์รอได้ส่วนโดยศาลทหารอียิปต์ในเดือนมกราคม 1945 พวกเขาใช้กระบวนการเพื่อกล่าวสุนทรพจน์ที่ลุกโชน ปกป้องการกระทำของตนว่าเป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้ระดับโลกเพื่อการปลดปล่อยชาติ พวกเขาอรรถรรณกรรมเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ปฏิวัติอียิปต์และเปรียบเทียบคตินของตนกับขบวนการต่อต้านจักรวรรดิในอินเดียและไอร์แลนด์ แม้จะมีการร้องขอความเมตตาอย่างกว้างขวาง — จากชุมชนชาวยิว นักปัญญาชนระหว่างประเทศ และแม้แต่ชาวอาหรับอินเดียที่เปรียบพวกเขากับจอห์น บราวน์และสาธารณรัฐไอร์แลนด์ — พวกเขาถูกตัดสินว่ามีความผิดและถูกประหารชีวิต การอุทธรณ์ถูกปฏิเสธ และทั้งสองคนถูกแขวนคอเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 1945 เจ้าหน้าที่อังกฤษ รวมถึงเอกอัครราชทูตโมลส์ แลมปีสัน ยืนยันให้มีการประหารชีวิตอย่างรวดเร็วเกรงว่าสัญญาณของความอ่อนโยนใด ๆ จะกระตุ้นให้เกิดการโจมตีเพิ่มเติม

ปฏิกิริยาของวินสตัน เชอร์ชิลล์

วอลเตอร์ กิบนเนสส์เป็นหนึ่งในเพื่อนสนิทและพันธมิตรทางการเมืองของวินสตัน เชอร์ชิลล์ ทั้งสองร่วมก่อตั้ง “ดิอะเธอร์ คลับ” และแบ่งปันวันหยุด รวมถึงการล่องเรือยอชต์ในปี 1934 เชอร์ชิลล์ถูกทำลายด้วยการตายของมอยน์ เรียกมันว่า “การกระทำที่น่ารังเกียจของความ heбparodaphocть” ในสุนทรพจน์ต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 1944 เขาเตือนว่า “คว้นจากปืนของผู้ลอบสังหาร” ไม่ควรกำหนดนโยบาย เขายกเลิกการประชุมคณะรัฐมนตรีที่วางแผนไว้เพื่อหารือเกี่ยวกับการแบ่งปาเลสไตน์ และกลายเป็นคนเย็นชาอย่างเห็นได้ชัดต่อผู้นำไซ

อนิสต์ ปฏิเสธที่จะตอบข้อความส่วนตัวของไวซ์มันน์ จดหมายที่ถูกเปิดเผยแสดงให้เห็นถึงความยืนยันของเซอร์ซิลส์ว่าจะไม่มีการให้อภัยผู้ลอบสังหาร — ตำแหน่งที่สะท้อนทั้งความเศร้าโศกและการคำนวณทางการเมือง แม้เซอร์ซิลส์จะไม่ละทิ้งความเห็นอกเห็นใจที่กว้างขวางกว่าต่อไอออนิสต์ การลอบสังหารเปลี่ยนมุมมองของเขาอย่างถาวร มันเปลี่ยนมิตรภาพส่วนตัวเป็นรอยแยกทางการเมือง และเน้นย้ำถึงต้นทุนทางศีลธรรมและยุทธศาสตร์ของตำแหน่งอังกฤษในตะวันออกกลาง

ผลกระทบระยะยาวและความหมายที่กว้างกว่า

การลอบสังหารลอร์ดมอยน์มีผลกระทบที่ไกลเกินกว่าเวลานั้น มันลึกซึ้งความไม่ไว้วางใจระหว่างบริเตนและขบวนการไอออนิสต์ ขัดขวางข้อเสนอการแบ่งระยะสั้น และมีส่วนทำให้การตัดสินใจขั้นสุดท้ายของบริเตนในการละทิ้งอาณัติ การเพิ่มขึ้นของความรุนแรงที่ตามมาสิ้นสุดด้วยการลงคะแนนแบ่งของสหประชาชาติในปี 1947 และการสถาปนาอิสราเอลในปี 1948 ในอิสราเอล ผู้ลอบสังหารที่ถูกประณามทั่วโลกในฐานะผู้ก่อการร้าย ถูกจินตภาพใหม่ว่าเป็นมรณสักขีแห่งการปลดปล่อยชาติ ในปี 1975 ชاکคพของพวกเขาก็ถูกส่งกลับจากอียิปต์ในการแลกเปลี่ยนนักโทษและฝังศพใหม่ด้วยเกียรติยศทางทหารเต็มรูปแบบที่ภูเขาเฮอร์ซลในเยรูซาเล็ม

เงาที่ยาวนาน: ความสัมพันธ์บริเตน-อิสราเอลและความเชื่อมโยงราชวงศ์

มรดกของการลอบสังหารลอร์ดมอยน์ขยายไกลเกินกว่าทศวรรษ 1940 โยนเงาที่ละเอียดอ่อนแต่ยังยืนเหนืความสัมพันธ์บริเตน-อิสราเอล สัญลักษณ์ที่ยั่งยืนที่สุดอย่างหนึ่งคือการขาดหายไปของสมเด็จพระราชินีนาถเอลิซาเบธที่ 2 ในอิสราเอลตลอดการครองราชย์เจ็ดสิบปีของพระองค์ แม้จะเสด็จเยือนมากกว่า 120 ประเทศและได้รับเชิญหลายครั้งจากผู้นำอิสราเอล พระองค์ไม่เคยเสด็จเยือนอย่างเป็นทางการ

ในขณะที่รัฐบาลบริเตนรักษานโยบายไม่เป็นทางการที่ห้ามปรามการเสด็จเยือนราชวงศ์ในอิสราเอลเพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้พันธมิตรอาหรับโกรธและเสี่ยงต่อความสัมพันธ์ทางการค้าในภูมิภาค ปัจจัยส่วนบุคคลและประวัติศาสตร์ก็มีบทบาทเช่นกัน ความทรงจำเกี่ยวกับการโจมตีของนักรบไอออนิสต์ต่อบุคลากรบริติชในช่วงอาณัติ — โดยเฉพาะการลอบสังหารลอร์ดมอยน์ในปี 1944 เพื่อนสนิทของวินสตัน เชอร์ชิลล์ — กังวาลประทับที่ยั่งยืนต่อราชวงศ์และสถาบันบริติช การสังหารมอยน์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแคมเปญความรุนแรงที่กว้างขวางกว่าที่รวมถึงการทิ้งระเบิดโรงแรมคิงเดวิดในปี 1946 ที่คร่าชีวิต 91 คน (รวมถึงเจ้าหน้าที่และพลเรือนบริติช) เป็นสัญลักษณ์สำหรับหลายคนในแวดวงอำนาจบริติชของยุคแห่งการทรยศและการสูญเสีย

รายงานบางฉบับชี้ว่าความทรงจำเหล่านี้กำหนดการรับรู้ส่วนตัวของพระราชินี บันทึกรหนึ่งอ้างว่าพระองค์เชื่อว่า “ชาวอิสราเอลทุกคนเป็นผู้ก่อการร้ายหรือลูกของผู้ก่อการร้าย” สะท้อนถึงระดับที่รุนแรงของชนชั้นนำบริติชที่เห็นจุดจบที่รุนแรงของจักรวรรดิในปาเลสไตน์ได้ซึมซับเหตุการณ์ดังกล่าว เป็นผลให้เจ้าหน้าที่อิสราเอลแทบไม่ได้รับการเข้าเฝ้าส่วนตัวที่พระราชวังบักกิงแฮม การติดต่อก็จำกัดอยู่ทำงานพหุภาคีหรือพิธีการ เขาของการลอบสังหารลอร์ดมอยน์จึงขยายไปสู่พิธีสารทางการทูตสมัยใหม่ แสดงให้เห็นว่าบาดแผลของจักรวรรดิสามารถคงอยู่ได้อย่างละเอียดอ่อนแต่ทรงพลังตลอดหลายทศวรรษ

สรุป

การลอบสังหารวอลเตอร์ กิเนนส์ บาร์อนมอยน์คนที่ 1 เป็นมากกว่าการสังหารเจ้าหน้าที่บริติช — เป็นเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่ปรับรูปร่างวิถีของความขัดแย้งปาเลสไตน์และเร่งการล่มสลายของจักรวรรดิบริติชใน

ตะวันออกกลาง มอญ ทหาร นักการเมือง และนักปฏิรูป เป็นตัวแทนของสายพันธุ์ที่ใกล้ชิดสูญพันธุ์ของนักปฏิบัติจักรวรรดิที่แสวงหาความสมดุลท่ามกลางลัทธิชาตินิยมที่แข่งขันกัน การตายของเขาปิดปากผู้ใกล้ชิดที่อาจเกิดขึ้นและทำให้ทัศนคติของทุกฝ่ายแข็งแกร่ง

เมื่อมองผ่านเลนส์ของบรรทัดฐานระหว่างประเทศร่วมสมัย การสังหารนักการทูตต่างชาติระดับสูงบนดินแดนต่างชาติจะถูกจัดประเภทอย่างชัดเจนว่าเป็นการก่อการร้าย คำจำกัดความสมัยใหม่ — เช่นที่ใช้โดยสหประชาชาติและรัฐบาลชาติส่วนใหญ่ — ระบุความรุนแรงทางการเมืองที่จงใจต่อเจ้าหน้าที่ที่ไม่ใช่ทหารเพื่อมีอิทธิพลต่อนโยบายว่าเป็นการก่อการร้าย โดยไม่คำนึงถึงแรงจูงใจหรือสาเหตุ แม้เลอีจะกำหนดกรอบการกระทำของตนว่าเป็นการต่อต้านอาณานิคม การกำหนดเป้าหมายผู้นำทางการเมืองพลเรือนในต่างประเทศอยู่ในแนวคิดปัจจุบันของการก่อการร้ายอย่างเต็มที่ และเน้นย้ำถึงความตึงเครียดที่ยั่งยืนระหว่างความรุนแรงปฏิวัติและความชอบธรรมทางศีลธรรม

อ้างอิง

- Barnett, Correlli. **The Collapse of British Power**. London: Methuen, 1972.
- Ben-Yehuda, Nachman. **Political Assassinations by Jews: A Rhetorical Device for Justice**. Albany: State University of New York Press, 1993.
- Churchill, Winston S. **The Second World War: Volume VI – Triumph and Tragedy**. London: Cassell, 1954.
- Cohen, Michael J. **Churchill and the Jews**. London: Frank Cass, 1985.
- Gilbert, Martin. **Winston S. Churchill: The Prophet of Truth (1922–1939)**. Boston: Houghton Mifflin, 1977.
- Hoffman, Bruce. **Anonymous Soldiers: The Struggle for Israel, 1917–1947**. New York: Knopf, 2015.
- Louis, Wm. Roger. **The British Empire in the Middle East, 1945–1951**. Oxford: Clarendon Press, 1984.
- Porath, Yehuda. **The Emergence of the Palestinian-Arab National Movement, 1918–1929**. London: Frank Cass, 1974.
- Shindler, Colin. **A History of Modern Israel**. Cambridge: Cambridge University Press, 2008.
- Wasserstein, Bernard. **The British in Palestine: The Mandatory Government and the Arab-Jewish Conflict, 1917–1929**. Oxford: Basil Blackwell, 1978.
- Wasserstein, Bernard. **Herbert Samuel: A Political Life**. Oxford: Clarendon Press, 1992.
- Weizmann, Chaim. **Trial and Error: The Autobiography of Chaim Weizmann**. New York: Harper & Brothers, 1949.
- Wistrich, Robert S. **Zionism and Its Discontents: Essays on the Jewish Struggle for Statehood**. New York: Oxford University Press, 2017.
- **The Times** (London). “The Murder of Lord Moyne.” Editorial, November 8, 1944.
- **Ha’aretz**. “The Death of Lord Moyne: Consequences for Zionism.” November 1944.
- **Hansard Parliamentary Debates**. House of Commons, 17 November 1944, vol. 404.

- **Royal Archives.** Correspondence Relating to Middle East Policy and the Assassination of Lord Moyne, 1944–1945. Windsor Castle: Royal Archives Collection.
- Segev, Tom. **One Palestine, Complete: Jews and Arabs under the British Mandate.** New York: Metropolitan Books, 2000.
- Smith, Charles D. **Palestine and the Arab-Israeli Conflict: A History with Documents.** 9th ed. Boston: Bedford/St. Martin's, 2021.